

BORGEROKKO MAFFIA

Marokkaanse drugsmisdad in Antwerpen

Raf Sauviller

# Borgerokko maffia

Marokkaanse drugsmisdaad in Antwerpen

—HORIZON—

# Inhoud

Inleiding	9
1 Zware meeuwen	11
2 Schildpadden	17
3 Een typische Turtle	29
4 Borgerhout: Coke City	35
5 Monochroom allochtoon	43
6 Nederland wereldmacht	55
7 België: Hollands drugsfiliaal	65
8 De vlijtige leerlingen uit Marokko	73
9 De Mocromaffia	85
10 De haven van Antwerpen	97
11 De haven is lek	103
12 Corrupt havenpersoneel	113
13 De platte douanier	123
14 De uithalers	127
15 De rippers	133
16 De Mixers	139
17 De Martine Tanghe van de drugshandel	147
18 Wiet in Borgerhout	151
19 Geweld	161
20 Gezellig Antwerpen: witwasstad voor Nederlanders	171
21 Witwassen in Borgerhout	185
22 De bakker zit in de coke	189

23 Wijkplaats Marokko	193
24 Burgemeesters tegen de maffia	199
25 Windhappers: georganiseerde misdaad in uw straat	205

*'Georganiseerde misdaad en maffia maken gemeenschappen kapot.  
Ze richten de legaliteit, de rechtsstaat en de democratie te gronde.'*

– Luigi De Ficchy, procureur van Perugia en maffiabestrijder

*'There's no such thing as good money or bad money. There's just money.'*

– Lucky Luciano (1897 - 1962), Italiaans-Amerikaanse maffioso

## Inleiding

Tien jaar geleden al waarschuwde de Italiaanse magistraat Luigi De Ficchy, de huidige procureur van Perugia en een man met een lange staat van dienst in het bestrijden van de maffia in Italië, de Belgische politiek en justitie voor de verregaande nonchalance en desinteresse waarmee die het criminele fenomeen van de georganiseerde misdaad in ons land aanpakken.

Hij zei: ‘Het negeren van de georganiseerde misdaad is een veelvoorkomend verschijnsel in Noord-Europa. Na het bloedbad in Duisburg in 2007, waarbij zes Italiaanse maffiosi dood in de straten van Düsseldorf lagen, vielen de Duitsers uit de lucht. Dit hadden ze nooit gedacht: de Calabrese ’ndrangheta in Duitsland! Maar wij wisten allang dat de ’ndrangheta Duitsland was binnengedrongen. En de Duitsers wisten dat ook. Wij hadden het hun lang geleden al verteld. Alleen vonden ze het niet nodig er veel aandacht aan te besteden. En ook in België zien we hoe politici en magistraten hun schouders ophalen.’

‘Georganiseerde misdaad en maffia maken gemeenschappen kapot. Ze richten de legaliteit, de rechtsstaat en de democratie te gronde. Misdadgeld is heel anders dan geld dat op een eerlijke manier is verdiend en volgens de regels in de economie wordt geïnvesteerd. Illegaal geld vervuult een samenleving, verandert haar karakter en vergiftigt haar economie. Het corrupteert over-

heid, handhavers en bevolking, en vernietigt het sociaal weefsel. Het maakt eerlijke concurrentie kapot, eerlijke handelspraktijken onmogelijk en vernietigt uiteindelijk de vrije markt.’

Tien jaar later passen de woorden van De Ficchy perfect op de situatie in Borgerhout, waar de Marokkaanse cocaïnemaffia tiert. Daar kon decennialang een crimineel substraat woekeren dat nu, onder de dekking van het gebrek aan interesse van politiek en justitie en de politieke correctheid die elke verwijzing naar misdaad in allochtone gemeenschappen afdoet als racisme, is uitgegroeid tot een potent en financieel zeer draagkrachtig misdaadsysteem. Dat systeem heeft steeds meer invloed op de gemeenschap waarop het parasiteert en beschikt over de nodige efficiënte methoden om zijn criminaliteit te verhullen en te beschermen, en over de nodige contacten in de bovenwereld om daar zijn misdaadgeld wit te wassen en te investeren.

Vijfentwintig jaar geleden is hetzelfde gebeurd met de Georgische maffia op het Falconplein en in de Pelikaanstraat. Ook daar werden opmerkingen over en verwijzingen naar georganiseerde misdaad jarenlang weggewuifd als ‘spoken zien’, ingegeven door racistische motieven. Tot de smokkel en parallelle import, de drugs- en wapentrafiek, de handel in jonge meisjes uit het vroegere Oostblok die in België en Nederland in de prostitutie werden gedwongen, en de lijken in de straten de politieke verantwoordelijken om de oren begonnen te spatten. Pas toen werd de Georgische maffia aangepakt. Het Falconplein werd schoongeveegd. Maar betekende dat het einde van die Georgische maffia? Niet echt. Na het ruimen van het Falconplein verslaptte de aandacht van politiek en justitie opnieuw. De Georgische maffia trok zich terug in de dubieuze juwelenwinkeltjes in de Pelikaanstraat om haar wonden te likken. Vandaag zit ze er nog altijd.

# 1 Zware meeuwen

Het sms'je zei dat mijn leven in gevaar was; Marokkaanse drugs-  
trafikanten in Antwerpen wilden me dood. Een sinistere heer met  
een Noord-Afrikaans accent had dat met zoveel woorden meege-  
deeld in een anoniem telefoontje aan de redactie van het onder-  
tussen ter ziele gegane tijdschrift *P-Magazine*, waar ik toen net  
een artikel had gepubliceerd over de cocaïnehandel in Antwerpen  
en de rol daarin van Marokkaanse drugsfamilies uit Borgerhout,  
zoals de El Yousfi's. Het berichtje had op dat moment nauwelijks  
betekenis voor mij. Het arriveerde uit een andere wereld, die  
ik op dat moment geheel was vergeten: de vuile, grijze ellen-  
de van de achterafstraten van Antwerpen. Het had net zo goed  
van Alpha Centauri kunnen komen, of uit Wervik. Ik las het,  
8000 kilometer verder, aan de andere kant van de aarde, in een  
filmdecor, aan de majestueuze, verlaten kust van de Stille Oceaan  
in de Amerikaanse staat Oregon ergens onder de stad Portland,  
gezetten op de indrukwekkende, nog warme motorkap van een  
Ford Mustang, een rode Ford Mustang met een zwart vouwdak.

Die Mustang is essentieel. In Europa bestaan Amerikaanse  
*muscle cars* niet meer. Ze zijn volledig uit het beeld verdwenen.  
Ze worden zelfs niet meer officieel ingevoerd. In de jaren zeventig  
en tachtig van de vorige eeuw waren ze anders nog zeer populair  
bij de semicriminele toegangers en cafékruipers in rurale ge-



bieden in Vlaanderen en Nederland. Toen vond je op zaterdagnacht altijd wel een oranje Chevrolet Camaro of een purperrode Pontiac Firebird met krullende *spraypaint*-uitlaatvlammen onder aan de flanken en een grote, geel-blauwe adelaar op de motorkap voor dat dubieuze café met die foute heren aan de toog in dat straatje aan de rand van het dorp dat eigenlijk nergens naartoe leidde. Maar in deze nieuwe tijden kiezen Belgische patsers, Turkse hufters en Noord-Afrikaanse drugscriminelen niet voor benzinezuipende Amerikaanse zes-liters en diep kloppende v8's, omdat hun grote helden, de Amerikaanse gangsterrappers, dat niet doen. Zij gaan voor duur Europees spul met knetterend hoge toeren: BMW, Mercedes, Porsche, Lamborghini, hier en daar een Maserati en vooral veel opgedreven Audi's zoals de RS4, die ze gelijk ook gebruiken als overvalwagens en vluchtauto's voor hun afrekeningen. Maar ook niet zo crimineel Europa kijkt vandaag fronsend naar zo'n Amerikaan. Je kunt je echt niet meer ongestraft vertonen in een purperen Ford Mustang of een oranje Dodge Challenger. Dat is even dodelijk als witte sokken, sigaretten roken of hardop met geiten lachen. Maar in de Verenigde Staten mag het nog wel. Daar is het zelfs proper en passend, zeker nu Donald Trump er de baas is. De bekende opiniërende waarnemster en populaire Vlaamse supervedette Astrid Bryan vertelde hoe ze meteen weet of in die auto met gluurders die voor haar impressionante *mansion* in Los Angeles tot stilstand komt, Belgische toeristen zitten of niet. Belgische toeristen komen altijd aanrijden in een Ford Mustang, een Chevrolet Camaro of Corvette met vleugeldeuren. En daarom zat ik op die motorkap en was ik in een geheel andere wereld.

Het bericht kwam binnen met een irritant sms-piepje de vijfde oktober in 2012, in de late namiddag van een schitterende dag vol

zon in de Amerikaanse *indian summer*, in een decor van *wall to wall* lucht en zee: *big sky, even bigger sea*. In de knetterend blauwe lucht boven de traag, in wit schuim rollende oceaan en de lange, verlaten stranden zweefden zware meeuwen met onbeweeglijke vleugels over de brede windgolven. We waren toen al een dag of tien onderweg, bezig aan een *scenic grand tour* door de Verenigde Staten, een *road trip* het hele land rond. We waren diagonaal door de Verenigde Staten gereden, van het rijke en behoorlijk Europese Virginia in het oosten, naar de ruige staat Washington in het westen. We vermeden *fast food outlets* en zochten geen contact met Amerikanen. Dat heeft geen praktisch nut en je wordt er toch alleen maar achterlijk van. We aten *power bars* en dronken Neuro Bliss en Neuro Trim, sliepen in Super 8 Motels en Econo Lodges en voor de rest reden we met de radio op, soms wel 1000 kilometer per dag. Want dat doe je in de Verenigde Staten. Je rijdt door het altijd wisselende, spectaculaire – behalve misschien in de uniforme maisstaat Iowa – landschap; je vreet kilometers en je kijkt terwijl de USA langs je heen rolt. Je leeft in een bubbel van ruimte en tijd en de rest van de wereld bestaat niet meer.

Ik sloeg het berichtje op, daar aan die schitterende kust in Oregon, haalde mijn schouders op en gooide mijn mobiele telefoon op de achterbank van de Mustang. Wat kun je anders? De Ford grolde politiek geheel incorrect toen we de US 101 weer opreden richting Newport.

## **De onderduiker**

Maar ondertussen werd in België de bedreiging nieuws, een klein beetje toch. Daar was net bekend geworden dat Tim Deelen was gearresteerd, een douanier die in de Antwerpse haven tien jaar lang ongestoord voor de cocaïnemaffia had kunnen werken. Dat

had voor opschudding gezorgd. *De Kruitfabriek*, een nogal klunzig infotainmentprogramma van de Woestijnviszender VIER onder leiding van Tom Lenaerts, een presentator van humoristische televisiespelletjes, was sinds een paar avonden op het scherm en wilde scoren. Dus besloot men om de invoer van cocaïne via de haven van Antwerpen bij het nekvel te grijpen en uit te schudden als een natte poedel. Daartoe hadden de Kruitjongens Paul Van Tigchelt uitgenodigd, de toenmalige persmagistraat en specialist drugs van het parket van Antwerpen. De uitzending was serieus van de hond zijn kloten. Van Tigchelt deed zijn best om op twaalf diverse wijzen niets te zeggen en de duf ogende Lenaerts, die als *anchor man* van *De Kruitfabriek* steeds harder met de neus op de beperktheid van zijn talenten werd gedrukt, had geen idee waar het over ging en wat hij dan wel moest vragen. De uitzending rolde met overtuiging het absolute niets in. Gelukkig had de snel op de bal spelende redactie van *De Kruitfabriek* voor een onderhoudend intermezzo gezorgd: een gesprek met wijlen Patrick De Witte, alias (pdw), toen hoofdredacteur van *P-Magazine*.

De Witte sprak het televisiepubliek toe vanuit het casino van Namen, waar hij deelnam aan een pokertoernooi, want dat was toen zijn ding. En hoofdredacteur De Witte zou geen hoofdredacteur zijn geweest als hij die kans op een beetje publiciteit voor zijn blad dat toen in moeilijke papieren zat, niet met beide handen greep.

‘Patrick, jij kreeg gisteren een dreigtelefoon’, zei Lenaerts.

‘Ja, dat ging zo,’ antwoordde De Witte, ‘ik ging koffie halen en toen ik terug aan mijn bureau kwam, had onze fotoredacteur de telefoon vast en hij zag er heel bezorgd uit. Die had net een meneer aan de lijn gekregen die met Raf Sauviller wilde spreken. Nee, die is er niet. Toen zei hij: “Raf gaat eraan”, en gooidde de telefoon dicht.’

‘Oei, en waarom zijn die mensen zo boos?’ vroeg Lenaerts.

De Witte: ‘Tja, misschien moet je daarvoor het stuk in *P-Magazine* lezen.’

Lenaerts keek als een vis in een pot en protesteerde dat hij het stuk wel degelijk had gelezen.

De Witte: ‘Er worden systemen blootgelegd en namen genoemd. En kennelijk heeft Raf een gevoelige snaar geraakt. We krijgen wel vaker boze telefoontjes en brieven en we kunnen echt wel het onderscheid maken tussen een nijdige lezer en een echte bedreiging. Dit was een echte bedreiging.’

Van wie die bedreiging kwam, vond presentator Lenaerts niet interessant. Hij wilde weten waar de journalist was en daarmee legde hij de dingen panklaar voor De Witte. Natuurlijk wist die dat ik al weken met vakantie in de Verenigde Staten was, maar daar werd niemand gelukkig van, wist hij ook, zeker het blad niet. En dus vertelde De Witte een verhaaltje aan Tom Lenaerts, die het met open mond slikte: ‘Ik weet het niet. Ik kan hem al twee dagen niet bereiken. We zijn een beetje ongerust. Ik hoop hem vanavond te horen, waar hij zich ook bevindt.’

Lenaerts: ‘Meen je dat nu echt? Neem je dit zo serieus? Is hij echt ondergedoken?’

De Witte: ‘Ik weet het niet. Ik weet alleen dat ik hem niet kan bereiken. Misschien is hij gewoon ergens met vakantie zonder dat ik daarvan op de hoogte ben. Ik wil geen paniek veroorzaken, maar ik kan hem gewoon niet bereiken.’

Lenaerts: ‘Heel veel succes op het pokertoernooi in Namen.’

Vervolgens vroeg Lenaerts aan Van Tigchelt of ‘we dit allemaal wel serieus moesten nemen’. Dat was wél een goede vraag, ook al had De Witte hem een hap onzin op de mouw gespeld: journalisten die in West-Europa worden bedreigd door criminelen. Het gebeurt niet elke dag en een beetje rechtsstaat moet aanvallen

op de zogenoemde vierde macht en de persvrijheid uiteraard met overtuiging en vooral zeer grondig de kop indrukken. Tenminste, dat verwacht je dan. Maar magistraat Van Tigchelt zei niet: 'Dit zal niet gebeuren in België. We gaan dit onderzoeken; we gaan uitvissen wie journalisten bedreigt in deze rechtsstaat en er gepast op reageren.' De magistraat die in Antwerpen verantwoordelijk was voor de strijd tegen maffiaorganisaties die vet worden van de handel in cocaïne, haalde zijn schouders op, lachte als een slecht belicht schaap en zei: 'Ik zou het niet weten.'

Maar hij stelde het verontruste publiek daarna wel meteen gerust: 'Bedreigingen en geweld, dat komt voor in het milieu, maar van toestanden zoals in Nederland of in Mexico blijven wij wel gespaard. Al durven concurrerende bendes elkaar weleens gewelddadig te bejegenen.'

De rest van de pers negeerde de bedreiging compleet. Even later werd *De Kruitfabriek* afgevoerd wegens veel te onnozel, in het geheel geen geloofwaardigheid en vooral geen succes. En spatte het bloedige drugsgeweld ondanks de geruststellende woorden van magistraat Van Tigchelt ook in Antwerpen van de muren. Ik reed toen in Oregon de helrode ondergaande zon tegemoet.

## 2 Schildpadden

Van wie die bedreiging aan mijn adres in 2012 kwam? Dat is nooit duidelijk geworden. Het is nooit uitgezocht door de Belgische justitie. Maar ver hoefde je natuurlijk niet te zoeken. In het artikel kwam maar één naam voor: die van de familie El Yousfi, leden van een Borgerhoutse misdaadbende die door het leven gaan onder de naam de Turtles.

De Turtles, de Mixers, de Visboeren... Behalve die Visboeren uiteraard zouden het, met een beetje goede wil, namen van beatgroepjes uit de jaren zestig van de vorige eeuw kunnen zijn. Maar het zijn integendeel de werktitels van Marokkaanse drugsorganisaties die in Borgerhout mee de invoer van en de handel in cocaïne in Antwerpen, België en zelfs Europa in handen hebben. Ze maken mee de dienst uit in deze drukbevolkte Antwerpse gemeente, bepalen mee het straatbeeld met hun Gucci-tasjes en hun patserauto's, hebben er een poot in de parallelle en zwarte economie en hebben zich met hun ampele misdaadgeld zelfs ingewerkt in wat er in Borgerhout nog aan legale economie voorradig is.

### **Littekenkop**

Eind 2011 besloot een bende Marokkaanse drugstrafikanten uit Amsterdam onder leiding van de zware crimineel Benaouf

Adaoui om 200 kilo Colombiaanse cocaïne binnen te trekken via de haven van Antwerpen. De bestelling werd gefinancierd door ‘respectabele’ Marokkaanse handelaars – slagers, bakkers, groenteboeren... – uit Rotterdam en zware criminelen uit Amsterdam, onder wie een van de grootste Marokkaanse trafikanten op dat moment in Nederland: Samir Bouyakhrican, alias Scarface, die in augustus 2014 op het terras van een dubieus restaurant in de buurt van het Spaanse kuststadje Marbella, het Europees verzamelpunt voor gangsters, fraudeurs, zwart geld-bezitters en nieuwe rijken, door zijn kop werd geschoten. Bouyakhrican was in geen tijd uitgegroeid tot een van de grootste cocaïneboeren van Europa, die in de Antwerpse haven gebruikmaakte van corrupte douaniers als Tim Deelen, zijn drugs exporteerde naar moeilijke, maar heel lucratieve afzetlanden als Groot-Brittannië en de enorme opbrengsten van zijn drugshandel investeerde in vastgoed- en toerismeprojecten in het criminele islamparadijs Dubai.

De 200 kilo-bende sprak in Antwerpen een corrupte havenarbeider aan die er op zijn beurt een crimineel uit Borgerhout bij haalde om het ‘uithalen’ van de lading te organiseren – vijf sporttassen vol coke – uit de scheepscontainer waarmee die in Antwerpen uit het zonnige Zuid-Amerika zou arriveren. De dikke Marokkaan Naserdine T., een beruchte dealer in Antwerpen, liet weten dat hij zich erover zou ontfemen. Lepe Naserdine T. liet zich daarvoor wel een fraai voorschot uitbetalen. Daarmee vertrok hij onmiddellijk naar Marokko om ginder zijn nieuwe rijkdom te etaleren aan de ‘losers’ die waren achtergebleven in het moederland en er zijn zuurverdiende centen verstandig te spenderen.

En toen de container met de drugs begin 2012 op de kades van de Antwerpse haven werd gedumpt, was snelle Naserdine T. nergens te bekennen. Paniek in cocaïneland. Binnen de

kortste keren moesten de gangsters uit Amsterdam een nieuwe ploeg uithalers organiseren. Ze kwamen bij de vriendjes van Naserdine T. terecht, de Antwerpse Turtles, serieus goor en gewelddadig tuig dat gegroeid is uit de rijke voorraad aan hangjongeren en straatbendes en kwalijke exponenten uit het kickboksmilieu die de straten en pleinen van het grijze Borgerhout onveilig maken.

De familie El Yousfi, de centrale misdaadclan van de Turtles, heeft een bijzonder onaangename reputatie in Borgerhout. Vooral Abdelhakim El Yousfi, de oudste broer, was al jaren goed ingewerkt in het Antwerpse criminele milieu rond de historische Marokkaanse crimineel Abdelkader Rahmuni, alias Lange Kad-da, en was in het verleden al vaker betrokken bij gerechtelijke onderzoeken. Tien jaar eerder was zijn naam een eerste keer gevallen in een paar drugsdossiers, maar toch leken de Antwerpse justitie en politie zich niet druk te maken om deze groeiende misdaadfamilie. Ze lieten hen begaan.

Op het moment dat de Turtles opdoken, werd het verhaal echter ondoorzichtig en er circuleren bij justitie en politie en in kringen van misdaadjournalisten vele verschillende interpretaties over wat er vervolgens is gebeurd. Volgens sommige politiebronnen waren de organisatoren en financiers van het drugstransport er op dat moment al aan voor hun moeite, want de politie in Antwerpen had de container ontdekt en de drugs eruit gehaald. *End of story.*

Maar andere justitiële bronnen houden vol dat de Turtles de drugs wel degelijk uit de haven hebben gesmokkeld, maar dat ze die niet, zoals afgesproken, hebben afgeleverd bij hun opdrachtgevers in Amsterdam. Ze probeerden integendeel die opdrachtgevers wijs te maken dat de politie hen inderdaad te snel af was geweest en verkochten de 200 kilo vervolgens aan kapi-



taalkrachtige kampers, woonwagencampbewoners, in het zuiden van Nederland.

Alleen geloofden de Amsterdamse Marokkanen en Samir Bouyakhrican, de kwaadaardige medefinancier van het transport, geen woord van wat de Turtles hun op de mouw probeerden te spelden. En toen ze in Amsterdam ook nog in de gaten kregen dat de coke in Nederland op de criminele markt werd aangeboden terwijl hij nog verpakt zat in de oorspronkelijke Zuid-Amerikaanse pakketten, en dat de Turtles ondertussen een pak dure auto's hadden gekocht waarmee ze vrolijk over de Bisschoppenhoflaan in Deurne scheurden, wisten ze genoeg. De drugs waren dan wel door de takken, maar de Turtles zouden de Amsterdammers hoe dan ook schadeloos moeten stellen. En met een cocaïnelading met een waarde van 10 miljoen euro die door de takken was gegaan, was dat natuurlijk geen kattenpis.

## **Vleesmolen**

Volgens sommige waarnemers probeerden de Turtles de zaak nog recht te trekken door alsnog naar de politie in Antwerpen te lopen om te vragen hen te redden en alsnog in te dekken en het gerucht te verspreiden dat de lading in beslag was genomen. En de politie was daarop ingegaan. Weinig aannemelijk, maar hoe dan ook was het te laat.

Conflicten en meningsverschillen worden binnen de Nederlandse drugsmafia altijd met veel bloed, geweld en uiteindelijk met de dood opgelost en uitgewist. En dat werd ook meteen merkbaar in Borgerhout. Een groep van een zestal Marokkaanse en Antilliaanse geweldenaars en huurmoordenaars werd naar Antwerpen gestuurd om orde op zaken te stellen. Dagenlang zaaiden ze terreur in Borgerhout: ze staken een garage van de El Yousfi's in brand, probeerden oudste zoon Abdelhakim aan

een tankstation uit zijn oneerlijk verdiende auto te schieten en sleurden een met de Turtles gelieerde kickbokser met veel geweld uit een dubieus Marokkaans theehuis in Antwerpen. Uiteindelijk vermomden de leden van de moordbrigade van boven de Moerdijk zich als politiemannen en vielen binnen in het huis van de El Yousfi's in Borgerhout. Ze troffen er alleen de jongste zoon aan en dus ontvoerden ze die. De jongeman werd serieus aangepakt door de Amsterdammers en om de Turtles duidelijk te maken dat het écht menens was, bezorgden ze die even later een foto van de jongste zoon terwijl hij naast een vleesmolen moest poseren. De boodschap was duidelijk: er moest worden betaald en snel, anders ging het jongste zoontje ook door de molen.

Uiteindelijk kwam de jongste zoon na een week vrij. Hoeveel de Turtles voor zijn vrijlating hebben betaald en hoeveel ze in totaal aan de Amsterdammers hebben gegeven om hun schuld te vereffenen, is nooit duidelijk geworden. De geruchten hebben het over vele honderdduizenden. Maar wat klopt ervan?

Hoe dan ook maakte de actie van de Amsterdammers indruk in Borgerhout. Iedereen die ook maar van dicht of ver iets met de Turtles te maken had, liet zijn kop niet meer zien. Ze doken onder. De meesten verdwenen naar het moederland, naar Marokko.

‘Ze weken uit naar de stad Nador’, zei een Antwerpse magistrat toen. ‘Die stad wordt wel vaker als toevluchtsoord aangewend door de Marokkaanse criminelen uit Antwerpen. Ze gebruiken Nador, Tanger, Tétouan en andere Marokkaanse kuststeden als vakantieverblijf en investeringsterrein. Ze zetten er allerhande schermbedrijfjes en wisselkantoren op. Ze wassen er hun in België bij elkaar geharkt misdaadgeld wit door het in hotels, appartementen en dure villa's te investeren of ze verbrassen het in het door veel drank en hoeren gelardeerde, criminele nachtleven.’

De Turtles bleven uiteindelijk een hele tijd weg uit Antwerpen, een heel lange tijd zelfs. Ondertussen zijn ze echter alweer terug, ook al zijn ze niet echt rustig meer in Anwerpen.

### **Duistere Dennis**

Wie zat er achter de Turtles aan? Volgens sommige politiebronnen schakelden Bouyakhrican en Adaoui daarvoor de Amsterdamse drugsgroep van Gwenette Martha in, anders een ‘goeie vriend’ van de Turtles. Die moest ervoor zorgen dat de zaak zo snel mogelijk werd geregeld.

De misdaadvereniging van Gwenette Martha was een van de belangrijkste van de tientallen drugsorganisaties die actief zijn in Amsterdam en fanatieke gebruikers van de haven van Antwerpen voor hun cocaïnesmokkel. Volgens de Nederlandse politie had de bende van Martha op haar hoogtepunt een wekelijkse omzet van 200.000 euro.

De bende draaide rond kopman Gwenette Martha, een Antilliaan die zich jarenlang als de Don Corleone van Amsterdam gedroeg om zich na een leven vol haat, misdaad, hebzucht, bloed en geweld uiteindelijk tot een rabiaat en onverdraagzaam soort islam te bekeren waarmee hij zijn criminaliteit en zijn gewelddadigheid een soort zin en rechtvaardiging probeerde te geven – hij deed het immers allemaal in naam van Allah – en zijn gangstermaat Najib Bouhbouh, een belangrijke Marokkaanse drugstrafikant uit Amsterdam.

Gwenette Martha, een vieze man die er geen enkele moeite mee had om in een Amsterdamse discotheek, samen met een andere geweldenaar, een vrouw in elkaar te beuken en bewusteloos achter te laten met een hersenschudding, een gebroken kaak en een gebroken oogkas, koos de Scheldestad zelfs een tijdlang als onderduikadres. Hij vond er in 2009 onderdak bij een van de

Turtles, nadat hij in 2008 uit een gevangenis in Nederland was ontsnapt, en leefde er met een vals Nederlands identiteitsbewijs onder de vrolijke schuilnaam Dennis. Met de Turtles en de gewelddadige Marokkaanse kickbokser Badr Hari bouwde hij feestjes in de Antwerpse discotheken als de Noxx en de Lierse tempel van platvloersheid La Rocca en probeerde ondertussen ook de drugsbusiness in de Scheldestad mee onder controle te krijgen. Hij bouwde er een netwerk van handlangers en contacten op die hem bijstonden bij het beheren van de drugsstroom en het binnentrekken van zijn cocaïnetransporten via de Antwerpse haven. Tot de Belgische politie hem in oktober 2009 dan eindelijk toch oppakte en aan de Nederlandse justitie uitleverde. Maar de organisatie van Martha bleef zeer actief in Antwerpen. Zijn rechterhand Najib Boubbouh werd de vaste *go between* tussen het hoofdkantoor in Amsterdam en het bijhuis in Antwerpen en moest er in de cocaïnetropool voor zorgen dat het binnentrekken van de drugs van de bende vlekkeloos bleef verlopen.

### **Bloedbaden en koppensnellen**

En hier wordt het verhaal opnieuw erg mistig. Sommige politiebronnen stellen dat de bende-Martha inderdaad in opdracht van de groep-Bouyakhrican/Adaoui de Turtles aan het vel zat, een deel van het geld recupereerde, maar dan besloot om dat geld zelf te houden, wat uiteraard vervolgens zorgde voor een open oorlog tussen de Bouyakhrican/Adaoui en de Martha/Bouhbouh. Maar niet iedereen ziet de bende-Martha als de executeur van de Bouyakhrican/Adaoui die in opdracht de jacht op de Turtles opende. Er zijn andere stemmen die beweren dat de groep-Martha integendeel heulde met haar beschermelingen uit Antwerpen en dat de Turtles de 200 kilo hadden gestolen mét

toestemming van de groep-Martha, of zelfs in samenwerking met die bende.

Hoe dan ook ging Benaouf Adaoui achter Gwenette Martha en co aan en vice versa, en het gevolg was een explosie van geweld. Op 18 oktober 2012 was Najib Bouhbouh weer een keer in Antwerpen. Hij had er een afspraak met een van zijn Antilliaanse gangstermaten en met een Nederlandse kamper. De drugstrafikanten waren geheel in patsertenuue: Rolex, glinstersneakers, het Gucci-schoudertasje dat zo typisch is voor Marokkaanse cocaïne-gangsters... Je zag vanaf 100 meter dat het om drugscriminelen ging toen ze het vlot bereikbare Crowne Plaza Hotel langs de Antwerpse ring binnenliepen. Maar van patsers en criminelen kijkt men in het Crowne Plaza allang niet meer op. Het Crowne Plaza is de plek in Antwerpen voor criminelen en politiemensen die wat te smoezen en te regelen hebben. De drie gore boys praatten een halfuurtje met elkaar in de lobby van het hotel. Daarna liepen ze naar buiten, maar de kamper zei dat hij nog even naar het toilet wilde. Van daaruit sms'te hij naar de twee huurmoordenaars die buiten op de parking in de Witte Golf GTI met Nederlandse nummerplaten zaten te wachten. Voor het oog van de klanten die aan de ramen van het hotel in frieten en steaks zaten te happen, werd Bouhbouh afgeschoten met veertien kogels in zijn lijf.

En daarmee werden de gebeurtenissen in Antwerpen – de diefstal van de 200 kilo en de afrekening voor het Crowne Plaza – deel van de lange lijst van botsingen, moordaanslagen en afrekeningen die al sinds 2011 woedden binnen de Nederlandse drugsmaffia en waarbij ondertussen al tientallen – hoofdzakelijk Marokkaanse – overvallers en drugstrafikanten van kant zijn gemaakt.

Daarbij valt vooral de extreme brutaliteit en kwaadaardigheid

op waarmee die moordpartijen en wraakacties plaatsvinden. Van een van de vele Marokkaanse drugspatsers die in 2016 werden afgeschoten, sneed men zelfs, geheel in de stijl van de Islamitische Staat, het hoofd af en deponeerde dat voor de ingang van de shishatent Fayrouz in Amsterdam. Een dag eerder was de rest van het lichaam van de man al teruggevonden in een brandende auto in Amsterdam. De shishatent werd beschouwd als een verzamelaarsplaats voor criminelen en het hoofdkwartier van de bende van Adaoui. Toch had het Amsterdamse gemeentebestuur blijkbaar nooit een serieuze poging ondernomen om deze dubieuze gelegenheid te sluiten. Pas nadat het hoofd vóór dit waterpijpestablishment was gedeponerd besliste het gemeentebestuur om het misdaadhol definitief te sluiten.

Die lijst moorden bevat een aantal spectaculaire affaires, zoals de slachting in december 2012 in de multiculturele Staatsliedenbuurt in Amsterdam, waarbij tijdens een wilde achtervolging twee Marokkaanse huurmoordenaars het leven lieten op het trottoir met hun kop vol kogels. Maar het morbide hoogtepunt was de uitschakeling van Gwenette Martha zelf, op donderdag 22 mei 2014. Martha was net twee dagen vrij en zat in Amstelveen in een shoarmatent, samen met een soort vriend annex lijfwacht. Toen hij rond tien uur 's avonds het etablissement uitliep, bleef zijn lijfwacht zitten. Buiten stonden drie in het zwart geklede mannen met bivakmutsen te wachten. Met kalasjnikovs in de aanslag. Martha zelf was niet gewapend en droeg ook geen kogelwerend vest. De afrekening was een bloedig circus. De kogels vlogen alle kanten op en raakten alles binnen schietafstand. Ook Gwenette Martha. Die kreeg meer dan tachtig kogels in zijn lijf. Zijn lijfwacht kon ongedeerd ontsnappen. De BMW waarmee de moordenaars vluchtten werd even later in vlammen teruggevonden. Een van de grootste drugstrafikanten

uit de roemrijke geschiedenis van de Nederlandse drugshandel was niet meer.

Zijn Nederlandse advocaat, Nico Meijering, was niet te spreken over de dood van zijn cliënt. Hij legde de schuld voor de afrekening bij de Nederlandse overheid en politie. Die hadden het nagelaten om zijn cliënt de bescherming te geven waar hij als staatsburger recht op had. Het kan schijnbaar dus altijd nog een beetje erger dan Sven Mary of Walter Van Steenbrugge.

Het onderzoek naar de moord op Najib Bouhbouh werd door het Antwerpse parket uit handen gegeven en overgedragen aan de Nederlandse justitie. In mei 2016 werd Benaouf Adaoui door het Amsterdamse hof van beroep veroordeeld voor zijn betrokkenheid bij de moord op Najib Bouhbouh. Hij kreeg twaalf jaar cel. In eerste aanleg had de rechter hem al tien jaar gegeven. Adaoui, die altijd heeft ontkend iets met de moord te maken te hebben, wordt minstens beschouwd als een medeplichtige die de moord mee mogelijk heeft gemaakt. De eigenlijke moordeenaar werd nooit berecht. Hij werd op zaterdag 16 maart 2013 vermoord in een hinderlaag in Amsterdam. Daar was hij in een val gelokt in de Comeniusstraat, waar twee huurmoordenaars hem doodschoten. Hij stierf in elkaar gezakt tegen een witte Golf Volkswagen, het favoriet model met de favoriete autokleur van de Marokkaanse patsers. In zijn broek zaten wat geld en een kleine koran.

In het zog van de moord aan het Crowne Plaza vermoedde de Belgische justitie dat de Amsterdamse moordbrigade die achter de Turtles was gegaan ook verantwoordelijk was voor nog een ander staaltje uitzinnig geweld. Begin april 2012 werden in een deelgemeente van Sint-Niklaas de lijken van een Romakoppel aangetroffen, een autohandelaar en zijn vrouw, een telg uit het Nederlandse kampersmilieu in Eindhoven. Ze waren van dichtbij

geliquideerd met een aantal schoten. Maar er waren ook sporen van foltering. Onderzoek bracht aan het licht dat de man contacten had in het Antwerpse drugsmilieu en mogelijk gelieerd was met de El Yousfi's. En dus opende de politie de denkpiste dat het koppel misschien een rol had gespeeld in de verkoop van de gestolen cocaïne en ook het slachtoffer van de bende is geworden.